

Fantasmes i fantasmades

Domènec Garcias

Molt bé. Ja l'hem vista. Ja hem complit amb la ultrapostmoderna i obligada peregrinació cap a la nova *Meca* de l'integrisme destructiu i banal. Ja hem vist *Pulp Fiction*, la darrera criatura del monstre Tarantino. Un mirall on, segons paraules del director, s'hi reflecteix la realitat del nostres dies. Ens ho ha dit ben clar: no és una sàtira. És la realitat.

Aquest nou déu de les pantalles s'ho deu passar com Déu veient com milions d'autòmats, als que els ha fet volar el cervell (com ho fa amb els seus personatges), van desfilant per les taquilles engreixant cada vegada més el seu compte corrent (el del Sr. Tarantino, s'entén). No és gens beneït, aquest al·lotet, no ho és gens. S'ha beneficiat de l'èxit de la sobrelorada *Reservoir Dogs* i s'ha dedicat a explotar la mateixa fórmula (i, de passada, tot el que calgui) amb l'objectiu d'aprofitar fins al darrer dòlar que s'hi pugui arregar.

Vegem el seu currículum: als pobres cans de dipòsit hi hem d'afegir el guió d'un altre festival de truculència anomenat *Amor a quemarropa*, a més del fill bord que va rebutjar quan va renunciar a sortir com a guionista en els títols de crèdit de *Natural Born Killers*. Ho sent molt, però no puc contribuir amb la meua complicitat a alabar l'obra d'un home que, a base de sang, bocins de cervell, esquerdes de crani o agulles hipodèrmiques que travessen ossos fins a clavar-se en el cor, brandeix la seva bandera d'il·luminat de l'avantguarda sense el més mínim discurs que dur-se'n a la boca.

Perquè, en realitat, el nostre amic Quentin no sembla tenir res a dir. És el mestre de la buidor, el geni dels diàlegs superflus, el nou profeta d'aquells que troben gràcies que el contingut d'un cap humà s'escampi per tot arreu només perquè el dit del pobre assassí ha acusat massa l'efecte d'un sotrac. Potser estigui cercant cinc cames al moix, pixant fora de test donant-li massa importància a escenes que només aspiren a entretenir. D'acord, tot és forma, tot és embalatge. Puc admetre fins a un cert punt una certa originalitat en la tècnica de filmació, una certa innovació en el ritme i en la combinació del temps present i passat però, ¿hi és de més

exigir-li a un director de tan suposadament contrastada categoria una mica de contingut en tan sofisticat envàs?

Potser ens vulguin vendre el producte insinuant que Uma Thurman està perfecta. O que John Travolta fa el millor paper de la seva vida. O que Bruce

Willis demostra ser un bon actor. ¿I què hi ha de la història? ¿O és que ara el cinema ja no es dedica a contar històries? I quan dic història no em refereix precisament a aquesta espècie de trencaclosques sense sentit, fet de retalls d'antics telefilms de sèrie B. Això no és més que una llarga successió de personatges en un intent barat d'emulació dels contes corals de Robert Altman, molt pròpia d'un oportunista mancat d'altres recursos.

Perdonau, no vull ser malinterpretat. No estic demanant un missatge. En aquest aspecte ja sé que Mr. Tarantino es va rentar les mans des del principi. Va anar molt alerta a acceptar el compromís que tot creador, tot artista, tot bon comunicador hauria de, com a mínim, plantejar-se. Com he dit abans, no és beneït. I sap ben bé que les seves imatges, els seus diàlegs, la seva esgarrifosa capacitat de destrucció estan essent assimilats per milers i milers de persones que corren a veure com es maten les seves criatures. I hi corren esperonades per una publicitat subtil i calculadament rendible. Ell, des de sempre, s'amaga darrera el qüestionable argument del bon sentit de l'espectador, de la seva capacitat d'elecció. Com si en aquesta societat infernalment consumista resultàs tan fàcil elegir lliurement. ¡Quina barra!

El cinisme de D. Quentin *Phantomas* Tarantino no té límits, ja que traspasa la pantalla i inunda les sales on es projecten els seus productes pudents i viscosos. Cau fins i tot en la temptació d'interpretar a un dels seus personatges que, sorprenentment, no acaba amb cap tros de metall entre els ulls.

M'agradaria que aquesta espècie de croada contra el culte a l'amoralitat no semblàs l'ofensiva de l'*Exèrcit de Salvació*, ni tampoc els efectes d'una molesta úlcera de duodè. Aquest article és només la confirmació d'una intuïció que va néixer després de veure, que no gaudir, la primera pel·lícula de Tarantino. És una intuïció que va creixent a mesura que es va alçant cap als altars a aquest dubtós geni del setè art. No voldria pecar d'augurador, però pens que no estaria malament advertir al senyor Tarantino de la inestabilitat del pedestal que ara ocupa. Perquè aquest nou vengut ha pujat massa alt, sense gaire raons per fer-ho. Hauria d'anar alerta amb tots aquests crítics que ara l'adoren, alerta amb tots aquests corbs que està criant a base d'alimentar-los amb sang, esquitxos de massa encefàlica i sobredosis d'heroïna.

Ell, com a bon fill del seu temps, no en voldrà saber res, del que pugui passar. Ja ho ha dit: és el públic el que ha de saber destriar la realitat de la ficció. Molt bé, enhorabona pel seu esperit liberal. I ara, ¿com podríem convidar-lo a dur-se'n tota la seva parafernàlia violenta i el seu ben muntat marketing allà on no hi plou? Com el podríem convèncer perquè ens deixi triar alguna cosa que no ens buidi el cervell, sinó que ens ajudi a conservar-lo?

Malgrat que sembli el contrari, jo també som dels que creuen en el dret il·lanienable a la llibertat d'expressió, però pens que expressar significa dir alguna cosa. I això és el que esper d'un director de cinema: que tenni el coratge de dir alguna cosa, sigui el que sigui. Per això voldria que, com el manieristes del segle XVII, el Sr. Tarantino acabi essent la darrera manifestació d'un deliri formal sense solució de continuïtat.

En qualsevol cas, crec que ja li hem fet més cas del que es mereix. ¿O serà que en realitat és més bo del que crec? Serà això, sens dubte. I és que s'està tan al·lucinantment bé, després d'haver sucumbit als cants de sirena de les campanyes publicitàries!

FOTOGRAMA DE PULP FICTION